

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Petry Staré v právní věci **žalobce: M. L.**, narozeného dne „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín III, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2015, č. j. 4546/DS/2014, JID: 19635/2015/KUUK/Zvo,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 11. 3. 2015 (pozn. soudu: *žalobce uvádí chybně dne 14. 1. 2015*), č. j. 4546/DS/2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností, oddělení správních agend (dále jen „magistrát“), ze dne 28. 8. 2014, č. j. MgMT/120875/2013, sp. zn. SZ MgMT/120875/2013/ŘP/Ša. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a potvrdil provedený záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče. Žalobce se v žalobě rovněž domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

V podané žalobě žalobce namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když žalovaný jako odvolací správní orgán naprosto nerefletoval odvolací důvody žalobce a nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky či některé důkazní prostředky upřednostnil jednostranně v jeho neprospěch.

Předně žalobce uvedl, že správní orgán nerefletoval jeho vyjádření, že podané odvolání bude doplněno do deseti pracovních dnů, a nevyzval jej k doplnění podaného odvolání. Žalobce podotkl, že v tomto mu dal za pravdu i žalovaný, když vrátil takto vadný spisový materiál magistrátu k doplnění konkrétních odvolacích důvodů. Podle žalobce je tedy zjevné, že se magistrát věcí dostatečně nezabýval a nevzal v potaz veškeré důkazy, které byly součástí spisového materiálu. Žalovanému pak vytýkal, že nerefletoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. V souvislosti s tím pak poukázal na přílohu doplněného odvolání, kterou tvořilo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově shodné věci, z něhož je zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Obdobné řešení podle žalobce vyplývá i z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, ve kterých se uvedený krajský úřad jako odvolací orgán zabýval způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě jsou body zaznamenány, a to zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel takové posouzení požadoval a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňoval. Žalobce zdůraznil zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Pokud jeden správní orgán rozhoduje uvedeným způsobem, nepovažuje žalobce za správné, aby totožný správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť by byla jednoznačně narušena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti.

Žalobce ve svém odvolání namítl nezpůsobilost jednotlivých podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení s tím, že oznámení o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem a musejí být vždy porovnána s příslušným rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce zdůraznil, že rozhodnutí i přes specifickou blokovo řízení lze vydat v souladu se všemi požadavky zákona tak, aby obsahovalo údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku a aby z něj bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, podle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena. Na podporu své argumentace žalobce předložil kopie rozhodnutí v blokových řízeních – blok série „X“, č. „X“, a blok série „X“, č. „X“, které jsou podle žalobce v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu způsobilé být podkladem pro záznam bodů. Poukázal také na přiložené rozhodnutí v blokovém řízení – blok série „X“, č. „X“, ze kterého je zřejmé, že veškeré zákonem stanovené požadavky byly dodrženy. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že v rámci blokovo řízení přestupce svým podpisem uděluje souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, neboť není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupek.

Podle žalobce v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, neboť jednoznačným porušením zákona je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že měl být porušen § 18 odst. 3 nebo 4 nebo § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

Dále žalobce namítl, že z rozhodnutí musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce neměl být trestán dle zákona o silničním provozu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 127/2014 žalobce uzavřel, že údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, aby rozhodnutí mohlo být přezkoumáno. Pokud jsou údaje nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že i nadále trvá na tom, že žalobci byly body v bodovém hodnocení řidiče zaznamenány oprávněně, v řízení ve věci dosažení 12 bodů bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí magistrátu i žalovaného vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.

Žalovaný stručně shrnul průběh správního řízení. Uvedl, že magistrát zjistil, že žalobce ke dni 16. 10. 2013 dosáhl celkového počtu 12 bodů podle bodového hodnocení, o této skutečnosti jej informoval a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu. Námitky žalobce, které byly podány včas, magistrát jako nedůvodné zamítl. V zákonné lhůtě podal žalobce odvolání, v němž zároveň požádal o lhůtu deseti pracovních dnů pro provedení doplnění odvolání. Po uplynutí stanovené lhůty magistrát spisový materiál postoupil nadřízenému správnímu orgánu, který jej však vrátil k doplnění odvolání, když bez znalosti odvolatelových námitek nelze o neodůvodněném odvolání jen na základě spisových listin rozhodnout. Po doplnění odvolání magistrát předložil úplný spisový materiál se svým stanoviskem a odvoláním žalobce odvolacímu orgánu, který rozhodnutí magistrátu potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Žalovaný konstatoval, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce včetně poukazu na předložené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Dodal, že se s právním názorem tohoto úřadu neztotožnil, ale vycházel z judikátů Nejvyššího správního soudu. Žalovaný dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 39/2010. V souvislosti s tím žalovaný zdůraznil, že magistrát postupoval správně, když si vyžádal kopie pokutových bloků k oznámením o uložení pokut, na jejichž základě body do registru zaznamenal poté, kdy žalobce uplatnil námitku proti záznamu bodů, kterou zpochybnil opodstatněnost dosažení 12 bodů. Poukázal na to, že žalobce využil svého práva a ohledně rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 16. 10. 2013, blok série „X“, č. „X“, podal podnět k přezkumnému řízení. V přezkumném řízení nebylo shledáno, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přezkumného řízení, případně zrušení nebo změnu rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. K tvrzení žalobce, jaké údaje by měly být patrné z rozhodnutí v blokovém řízení, žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a dodal, že pokud měl žalobce nějaké pochybnosti během projednání přestupku na místě, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a s údaji zaznamenanými v pokutovém bloku.

Žalovaný dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 94/2012 a uzavřel, že žalobci byly body zaznamenány oprávněně, v řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobcem

v žalobním návrhu zmiňované bloky č. „X“, „X“ a „X“ mu nejsou známy a nebyly předmětem tohoto řízení.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Přípisem ze dne 29. 10. 2013, č. j. OSČ-ŘP/2013/BH-141/Pa, který byl žalobci doručen dne 4. 11. 2013, oznámil magistrát žalobci, že ke dni 1. 8. 2013 dosáhl celkového počtu dvanácti bodů v bodovém hodnocení a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu. Dne 7. 11. 2013 podal žalobce prostřednictvím zplnomocněného zástupce písemné námitky proti záznamům ze dne 16. 10. 2013, 7. 1. 2013 (pozn. soudu: žalobce nesprávně uvedl 7. 11. 2013) a 16. 11. 2012, s tím, že do 30 dnů od podání námítky předloží kopie podnětů k přezkumnému, popř. zkrácenému přezkumnému řízení, které podá příslušným orgánům. Magistrát si předběžně vyžádal ke všem případům spisovou dokumentaci včetně kopií pokutových bloků. Zástupci žalobce bylo umožněno v rámci ústního jednání seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a s historií bodového hodnocení. Následně zástupce žalobce požádal o přerušení řízení s tím, že trvá na písemné námitce a podá návrh na zahájení přezkumného řízení ohledně uvedených přestupků. Řízení bylo přerušeno usnesením magistrátu ze dne 9. 12. 2013 do doby odstranění všech pochybností o oprávněnosti uložení sankce za spáchané přestupky. Podnět k přezkumnému řízení, resp. ke zkrácenému přezkumnému řízení zástupce žalobce podal ve věci uložení pokuty v blokovém řízení blokem ze dne 16. 10. 2013, série „X“, č. „X“. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, sdělila magistrátu, že v daném případě nebyl shledán důvod pro postup dle § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s tím, že citovaná pravomocná rozhodnutí byla vydána v souladu s právními předpisy. V rámci řízení o námitkách vyzval magistrát žalobce prostřednictvím jeho zástupce přípisem ze dne 23. 4. 2014 k podání zprávy a k případnému doplnění spisových materiálů o výsledky přezkumných řízení. Přípisem ze dne 16. 6. 2014 magistrát opakovaně vyzval žalobce, aby se písemně vyjádřil, případně doplnil spisový materiál, a sdělil, jak bylo rozhodnuto v přezkumných řízeních, aby mohlo být v řízení o námitkách pokračováno. Pro podání písemné zprávy a případné doplnění spisového materiálu stanovil lhůtu 5 pracovních dnů od doručení výzvy. Podáním ze dne 26. 6. 2014 požádal zástupce žalobce o přerušení řízení na dobu 60 dnů s tím, že podal podnět k přezkumnému řízení ohledně zbývajících

záznamů o přestupcích. Zástupce žalobce nepředložil žádná sdělení o výsledcích těchto řízení a nedoplnil spis o nové písemnosti. Magistrát si za účelem pokračování v řízení o námitce vyžádal příslušné zprávy z vlastní iniciativy. Rozhodnutím ze dne 28. 8. 2014, sp. zn. MgMT/120875/2013/RP/Ša, č. j. MgMT/098899/2013, magistrát podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a potvrdil záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče provedený ke dni 16. 10. 2013. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 19. 9. 2014 blanketní odvolání, v němž přislíbil doplnění odvolání o konkrétní poznatky ve smyslu vad rozhodnutí do deseti pracovních dnů. Po marném uplynutí této lhůty magistrát dne 13. 10. 2014 předložil spis k rozhodnutí žalovanému, který jej dne 15. 10. 2014 vrátil magistrátu za účelem doplnění náležitostí odvolání. Magistrát poté žalobce přípisem ze dne 20. 10. 2014 vyzval k odstranění nedostatků odvolání. Žalobce dne 6. 11. 2014 odvolání doplnil. O tomto odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

Podkladem pro záznam bodů do registru řidičů byl jednak příkaz o uložení pokuty, jednak pokutové bloky, na základě kterých byla vyhotovena jednotlivá oznámení o spáchání přestupku. Z příkazu o uložení pokuty Magistrátem hlavního města Prahy, Odbor dopravně správních činností, oddělení přestupkového řízení, ze dne 24. 10. 2012, č. j. MHMP 1386018/2012/Han, který nabyl právní moci dne 16. 11. 2012, vyplynulo, že dne 17. 9. 2012 (pozn. soudu: *žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 7, bod 7. uvádí nesprávné datum dne 19. 9. 2012*) kolem 03:12 hod v Praze 7, v ulici Holešovičkách, kde byla stanovena rychlost 50 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla zn. Audi, registrační značky „X“, naměřena rychlost 81 km/h, čímž překročil povolenou rychlost o více než 30 km/h, a tím porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 téhož zákona. Z bloku na pokutu na místě zaplacenou ze dne 7. 1. 2013, série „X“, č. „X“, na částku 500,- Kč vyplynulo, že dne 7. 1. 2013 v 09:00 hodin v obci Židněves, na silnici I/16 směr Sukorady, u čp. 9, kde byla stanovena rychlost 50 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla Mercedes-Benz GL 320CDI 4Matic 164G, naměřena rychlost 62 km/h, čímž překročil povolenou rychlost o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, a tím porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, popsaného slovy „ŘIDIČ PŘEKROČIL RYCHLOST V OBCI 50/65/62 km/h“. Z bloku na pokutu na místě zaplacenou ze dne 16. 10. 2013, série „X“, č. „X“, na částku 200,- Kč vyplynulo, že dne 16. 10. 2013 v 09:23 hodin na 6. km silnice R63 ve směru na Teplice, kde byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost 130 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla zn. Audi, registrační značky „X“, naměřena rychlost 142 km/h, čímž překročil povolenou rychlost o více než 10 km/h a méně než 30 km/h, a tím porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, popsaného slovy „R-146/130/142 km/h“.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nereflektoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. V této souvislosti žalobce poukazoval na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014,

ze kterého je podle žalobce zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních. Soud pečlivě prostudoval odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný v něm řádně vypořádal všechny odvolací námitky, a to včetně námitky poukazující na zmíněné rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný se s právním názorem Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, vyjádřeným v žalobcem prezentovaném rozhodnutí, neztotožnil. K odvolací námitce pak ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval, že při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li konkrétní jednání konkrétní osoby v bloku popsáno natolik určitě, že nebude zaměnitelné s jiným, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích či zákona o silničním provozu, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. Z uvedeného podle názoru zdejšího soudu naprosto jednoznačně vyplývá, že se žalovaný s námitkou upozorňující na odlišnou rozhodovací praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje řádně vypořádal, přičemž ve své argumentaci reagoval na žalobcem předložené rozhodnutí a zároveň zodpověděl i námitky zpochybňující způsobilost pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů. Vzhledem k tomu, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal i všechny ostatní odvolací námitky, soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

K námitce žalobce, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť správní orgán nereflektoval na vyjádření obsažené v odvolání, že bude doplněno do deseti pracovních dnů, a nevyzval jej k doplnění podaného odvolání, soud uvádí, že tato námitka není důvodná. Žalobce si zmiňovanou lhůtu sám stanovil a následně nedodržel. Magistrát v odvolání zmíněnou lhůtu respektoval a teprve po jejím marném uplynutí spis předložil k rozhodnutí žalovanému. Soud dále ze správního spisu zjistil, že žalovaný vrátil spis magistrátu k doplnění a uložil mu, aby v souladu se stávající judikaturou Nejvyššího správního soudu vyzval žalobce k doplnění předepsaných náležitostí odvolání. To magistrát učinil přípisem ze dne 20. 10. 2014, v němž žalobci současně k odstranění nedostatků odvolání stanovil lhůtu pěti pracovních dnů od doručení výzvy. V této lhůtě žalobce své odvolání doplnil. Soud konstatuje, že popsáním postupem správních orgánů nebyl nijak zkrácen žalobce na svých právech a nebylo tím ani porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

Na tomto místě soud připomíná, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou podle aktuální judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při

záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, dostupný na www.nssoud.cz).

Z uvedeného popisu řízení o námitkách současně vyplývá zásadní rozdíl mezi tímto řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, dostupném na www.nssoud.cz, v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.

V případě námitek proti zaznamenání bodů může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Co se však týče samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle § 156 správního řádu stát usnesením vydaným ex officio (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, dostupný na www.nssoud.cz).

K námitce žalobce, že oznámení o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem a musejí být vždy porovnávána s příslušným rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci, soud konstatuje, že magistrát si před vydáním svého rozhodnutí opatřil pokutové bloky, na základě kterých byla vyhotovena jednotlivá oznámení o spáchání přestupku, jež byla podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Soud shledal, že údaje zaznamenané na všech vyžádaných pokutových blocích odpovídají údajům uvedeným v oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení, tudíž žalobcem zmíněná hypotetická chyba lidského faktoru, ani zvláště správních orgánů v projednávané věci nenastala. Ohledně pravomocných rozhodnutí vydaných v blokovém řízení se presumuje jejich správnost za předpokladu, že nejsou nicotná. Nic takového ovšem žalobce nenamítal a ani soud neshledal, že by takovouto vadou některé rozhodnutí vydané v blokovém řízení trpělo. Presumpce správnosti rozhodnutí však ještě neznamená, že je takové rozhodnutí zároveň způsobilé být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Nezbytnou podmínkou pro provedení záznamu bodů za přestupek projednaný v blokovém řízení je dostatek relevantních údajů v pokutovém bloku, které umožňují subsumpci

konkrétního protiprávního jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, která přiřazuje k jednotlivým porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích počet bodů za tato jednání.

V projednávané věci byly žalobci zaznamenány body za přestupky spáchané ve dnech 17. 9. 2012, 7. 1. 2013 a 16. 10. 2013. Soud prostudoval příslušný příkaz o uložení pokuty a pokutové bloky a shledal, že je v nich vždy uveden stručný slovní popis přestupkového jednání a dále údaj o tom, jaké ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil a podle jakého ustanovení byl jím spáchaný přestupek kvalifikován.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, dostupném na www.nssoud.cz, „[s] rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobnosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobnosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým ... odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, ... [pokud se] jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“

Zdejší soud neshledal žádný důvod se od uvedených závěrů, které Nejvyšší správní soud zopakoval i v žalobcem zmíněném rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, jakkoli odchýlit, a proto konstatuje, že přestupkové jednání žalobce bylo ve všech pokutových blocích identifikováno natolik přesně, že umožnilo podřazení těchto jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, a tedy i provedení záznamu bodů do registru řidičů.

Žalobce se dvakrát dopustil přestupkového jednání spočívajícího v porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, které bylo kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 a podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Toto jednání bylo v pokutových blocích ze dne 7. 1. 2013 a ze dne 16. 10. 2013 popsáno vyplněním tiskopisu vz. č. 4 MinF s uvedením obce, její části, povolené a naměřené rychlosti, data a času měření, identifikačních údajů osobního automobilu, jakož i generálií přestupce. Výše rychlosti, kterou žalobce jako řidič dne 16. 10. 2013 v daném úseku rychlostní silnice jel, je navíc doložena záznamem radarového měřicího systému č. 4288. Je běžnou praxí správních orgánů, že slovo rychlost doplňují o tři číselné údaje, z nichž první představuje nejvyšší dovolenou rychlost v daném místě, druhý naměřenou rychlost vozidla a třetí naměřenou rychlost vozidla

upravenou o možnou odchylku měření. V daném případě soud nepřehlédl, že u pokutového bloku ze dne 16. 10. 2013 policejní orgán nedodržel toto nastíněné pořadí, nicméně z logiky věci je zcela evidentní, že v tomto pokutovém bloku první údaj představuje naměřenou rychlost vozidla, druhý údaj nejvyšší dovolenou rychlost a třetí údaj naměřenou rychlost vozidla upravenou o možnou odchylku měření. Vzhledem k tomu, že zmíněné ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu hovoří výhradně o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h a v obou pokutových blocích byla místa spáchání přestupku konkrétně označena, nemá soud žádné pochybnosti o tom, za jaké přestupkové jednání byl žalobce pokutován. Ke stejným závěrům soud dospěl i v případě přestupku ze dne 17. 9. 2012. V příkazu o uložení pokuty ze dne 24. 10. 2013 bylo jednání žalobce popsáno označením obce, uvedením rychlosti naměřené silničním rychloměrem č. CAM11001210, doloženo fotodokumentací, snímkem č. 106152 a následně kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Pro účely záznamu bodů v registru řidičů je rozhodující to, že z obsahu příslušných přestupkových bloků, pokud jde o slovní popis přestupkového jednání a jeho právní kvalifikaci, jednoznačně vyplývá, že žalobce v jednom případě překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci více než 5 km/h a méně než 20 km/h, a v jednom případě překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, o více než 10 km/h a méně než 30 km/h, přičemž podle přílohy k zákonu o silničním provozu se za taková překročení nejvyšší dovolené rychlosti zaznamenají pachateli přestupku dva body. V jednom případě pak žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 31 km/h, tedy o 20 km/h a více, přičemž se dle přílohy k zákonu o silničním provozu zaznamenají pachateli přestupku 3 body. Žalobce se třikrát dopustil přestupku a zcela oprávněně mu bylo zaznamenáno celkem sedm bodů.

Stav bodového hodnocení žalobce činil k datu 6. 10. 2007 nula bodů. Poté žalobce nasbíral dne 31. 5. 2008 a 10. 6. 2008 celkem 5 bodů. Odpočet bodů ve smyslu § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu byl proveden dne 11. 6. 2009 a stav bodového hodnocení činil 1 bod. Za další přestupky, jichž se žalobce dopustil dne 20. 11. 2009, 15. 10. 2010, dne 4. 1. 2011 a 28. 2. 2011, mu bylo do bodového hodnocení připsáno dalších 8 bodů; celkový stav tedy činil 9 bodů. Další odpočet bodů ve smyslu § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu ve výši 4 bodů byl proveden dne 29. 2. 2012 a stav bodového hodnocení činil 5 bodů. Protože se žalobce dalšího přestupku dopustil dne 17. 9. 2012, kdy mu byly připočteny 3 body (ke dni 16. 11. 2012), následně dne 7. 1. 2013 a dne 1. 8. 2013 mu byly připsány pokaždé dva body, dosáhl zákonem stanoveného limitu dvanácti bodů (srov. § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu).

K námitce žalobce, že argument žalovaného o specifičnosti blokového řízení a rozhodnutí v něm vydaného nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonných požadavků na takovýto druh rozhodnutí, soud konstatuje, že s ohledem na platnou právní úpravu a citovanou konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu neshledal, že by některé z rozhodnutí vydaných v blokovém řízení o přestupcích, za něž byly žalobci zaznamenány body v registru řidičů, vykazovalo vady, které by je činily podkladem pro provedení záznamu nezpůsobilým. Tvrdí-li žalobce v této souvislosti, že i přes specifičnost blokového řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi požadavky zákona, a odkazuje-li na rozhodnutí připojená k žalobě (bloky č. „X“, „X“ a „X“), soud opakuje, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá

bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Není tedy třeba posuzovat splnění všech požadavků zákona, pokud jde o obsah pokutového bloku, ale toliko jeho způsobilost k provedení záznamu bodů, tedy zda se jedná o rozhodnutí pravomocné, zda není nicotné a zda obsahuje dostatek údajů pro identifikaci konkrétního přestupkového jednání a jeho podřazení pod příslušnou položku přílohy zákona o silničním provozu. Tyto podmínky byly v případě pokutových bloků ze dne 7. 1. 2013 a 16. 10. 2013 splněny. Pouze na okraj soud poznamenává, že tyto pokutové bloky obsahují i všechny žalobcem vyjmenované informace, tj. údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, popis přestupkového jednání, jeho kvalifikaci podle konkrétního ustanovení zákona a údaj o tom, jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena.

Žalobce dále v žalobě zpochybňoval argument, že přestupce svým podpisem na pokutovém bloku dal souhlas s projednáním věci v blokovém řízení a správností takového rozhodnutí, neboť podle žalobce není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupce, od kterého nelze očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a případně žádat nápravu. K této námitce soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které *„[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou vigilantibus iura žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky sine qua non k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, ... neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, dostupný na www.nssoud.cz).

Zdejší soud připomíná, že se žalobce v průběhu řízení o námitkách pokusil ohledně rozhodnutí v blokovém řízení o jeho změnu či odstranění, když podal podnět k zahájení přezkumného řízení. Magistrát na žádost žalobce řízení o námitkách přerušil a vyčkal, jak příslušný správní orgán s podaným podnětem naloží. Z přípisu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 22. 1. 2014, č. j. KRPU-904-3/ČJ-2014-0400DP-10, vyplývá, že nebyl shledán důvod k postupu ve smyslu ust. § 95 odst. 1 správního

řádu, neboť pravomocné rozhodnutí o přestupku vydané v blokovém řízení, blok ze dne 16. 10. 2013, série „X“, č. „X“, je v souladu s právními předpisy. V souvislosti s tím pak soud konstatuje, že se magistrát i žalovaný projednávanou věcí zabývaly dostatečně a vzaly v potaz veškeré rozhodné skutečnosti a důkazy, které byly součástí spisového materiálu.

K námitce žalobce zdůrazňující zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, soud uvádí, že uplatnění této zásady nemůže být bezbřehé a nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na další okolnosti či dokonce bez ohledu na možnou nesprávnost právního názoru dříve vysloveného tímž nebo jiným správním orgánem. Žalovaný své úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí podpořil judikaturou Nejvyššího správního soudu a rozhodl plně v souladu s ní. Postupem ani rozhodnutím žalovaného nebyla narušena rovnost účastníků před zákonem, jak tvrdí žalobce, a nedošlo ani k porušení § 2 odst. 4 správního řádu, resp. zásady legitimního očekávání. Skutečnost, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhoduje v podobných případech jinak než žalovaný, nepředstavuje podle názoru soudu dostatečný důvod k tomu, aby bylo věcně správné a řádně odůvodněné rozhodnutí žalovaného zrušeno, když navíc žalobcem předložená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje neodpovídají aktuální a konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Ve vztahu k dalším žalobním námitkám týkajícím se nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů, pokud jde o místo spáchání přestupku a čitelnost údajů v pokutovém bloku, soud směřem k žalobci poznamenává, že se jedná toliko o obecná tvrzení, u nichž žalobce nijak nespecifikoval, jak se konkrétně měla projevit v projednávané věci a zasáhnout do jeho práv či povinností, tedy zda v tomto kontextu správním orgánům vytýká, že se dopustily určitých konkrétních pochybení.

Soud upozorňuje žalobce na skutečnost, že judikatura správních soudů formulovala poměrně přísné požadavky na to, jak mají vypadat žalobní body, aby se jimi soud mohl věcně zabývat. Nejvyšší správní soud setrval judikuje, že „[l]íčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz). Citovaným požadavkům předmětné žalobní námitky nevyhovují, a proto se jimi soud nemohl blíže zabývat.

S ohledem na shora uvedené pak soud uzavírá, že záznam bodů žalobce v registru řidičů byl proveden plně v souladu s příslušnými právními předpisy na základě pravomocných rozhodnutí o přestupcích žalobce, která jsou způsobilým podkladem pro záznam bodů. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani je nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. července 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová